

— »ona ne utegne«; deklica tudi ne *leta* po gradu (str. 11.) nego *bega* ali kakorkoli; »proč teči« (str. 11.), Zakaj »zlodi« (str. 15.) in ne »zlodej«? Zakaj »oribati« (str. 16.) in ne »odrgniti, otreiti«? — »Kralji in cesarji . . . so res že velike »živine« (str. 27.). Kupec je postal *bled* (str. 34.), prav: prebledel. »Ven teči« (str. 35.), »vratice« (str. 35.) »vratame« (str. 53.). — Nasprotno pa so nam jako po volji besede kakor »rodno (suho zlató«, »zgroziti se na tla« = zgruditi se od strahu, in še nekaj drugih.

V 30. snopiči so natisnjeni trije izvirni spisi gospé *Pavline Pujkove*: »Najdenec«, »Dneva ne pové nobena pratka« in »Nekoliko besedíc o ženskem vprašanji«. Zadnja dva sta znana že od drugje; »Najdenec«, preprosta, vender pa zanimljiva povest, še ni bil nikjer natisnjen. Zdi se nam, da govori kmetsko dekle na strani 15. vendele nekoliko premodro. — V 31. snopiči se pričenjajo *E. Herolda* »Slike iz Prage«, o katerih izpregovorimo kaj več, kadar bodo zvršene, 32. snopič pa obseza dve povesti: »Ne bomo lipov les«, spisal *Fr. Pravda* (Vojteh Hlinka), poslovenil *Šimon Pomolov*, in noveleto »Blazni goslar«, češki spisal *Josip Kajetan Tjál*, poslovenil *A. Petrič*. Prvi obraz opisuje, kakó se je v vasi Popačini na prigovarjanje žida Cunjarja ustanovila nemška šola in kakó se je naposled zopet odpravila, noveleta »Blazni goslar« pa je po svoji dispoziciji takó zmedena, da ne več prav ničesar, ako jo prečitaš samó jedenkrat.

Popotnikov koledar za slovenske učitelje. Sestavil in založil *Mihael J. Nerat*, nadučitelj in urednik Popotnikov v Mariboru. — To je že osmi letnik tega koledarja, ki obseza poleg koledarskih stvari popoln imenik šolskih oblastev, učiteljišč, ljudskih šol in učiteljskega osebja po Južnem Štajerskem, Kranjskem, in slovenskem delu Koroškega po stanji začetkom šolskega leta 1894./95. Lani je koledar izostal iz raznih vzrokov; kolikor pa vemo, pogrešali so ga močno učiteljski krogi, zató smo uverjeni, da dobí letošnji koledar tem več odjemnikov med učiteljstvom, pa tudi med drugim občinstvom, ki se zanima za šolske stvari. Koledar prinaša na prvi strani lepo izvedeno sliko g. ravnatelja H. Schreinerja, častnega člana »Zaveze slovenskih učiteljskih društev«. Cena vezanemu izvodu 1 gld. 30 kr., po pošti 5 kr. več. Naročnina se pošilja upravništvu »Popotnika« v Mariboru.

Triindvajset cerkvenih napevov za moški zbor. Zložil *Ign. Hladnik*, Op. 21. Natisnil in založil R. Milic. — Ako bi hoteli označiti to delo takó rekoč po impresionistiškem načinu moderne francoske kritike, tedaj bi bili prvi vtiski: osladnost, brezmiselnost, praznота. Pri nas pa je, hvala Bogu, korenita nemška »šolmašterska« kritika za sedaj še tako čislana, da moramo zvezek venderle opisati nekoliko podrobneje, ali vsaj rečene prve vtiske opravičiti pótem dedakciji, lepo kategoriziranih z I., I., a i. t. d.; sosebno tudi nečemo, da bi nas kritika naših kritik nekoliko polasala, kakor se je že zgodilo. Torej I. Prikladna cerkvena pesem bodi pač, ako je namenjena jako dobrim kristjanom, zlogovita, strogo cerkvena, liturgiška, za druge ljudi pa bodi vsaj religiozna, pobožna (nam bi bilo že zadnje svojstvo oovolj). Po dobri polovici gorenjih pesmij bi se dalo, ako se pojo nekoliko živahneje, kaj uspešno — marširati. Občinstvo samo pa naj razsodi, ali se morda spominja kje gregorijanskega ali drugačnega korala à la marcia; nam vsaj ni bilo nikoli, poslušajočim Radeckega koračnico, pobožno pri srci. — II. Vsaka skladba bodi pač v čisto glasbenem oziru nekoliko bogata, kar se dostaje melodiških, ritmiških in harmonijskih odnošajev. Gledé melodije ne zahtevamo od cerkvene pesmi nič bujnosti — melodija tudi ni baš slaba stran Hladnikovih napevov, samo da zaman iščeš v njih cerkvene melodije, le poredkoma pa iztakneš kaj plemenitih. — Ritmika: Številke 1., 3., 4., 5., 6., 10., 11., 13., 14., 15., 16., 17., 19., 20. pričenjajo vse z istim ritmiškim motivom, s punktirano četrtniko, varijirano z nastopom ali brez njega, tedaj kakor nalašč za korakanje! — Ocenjevalec pred menoj je v nekovem poročilu z Janovim